

er det mig bekjendt, at til at fange Bildgæs, som jo ikke fredes, bruger man baade Saxe og Snarer, og det vilde være lidet for haardt at forbyde dem, der udøve Sagt paa Bildgæs, at fange Bildgæs paa den Maade, som de anse for den bedste; det er mig bekjendt, at der især ved Saxe fanges den Stags Fugle. Altsaa forekommer det mig, at det er temmelig strengt, naar man udenfor Ens Have ikke maa opstille noget af de her i § 7 nævnte Fangemidler, og jeg skal derfor være med, hvis ogsaa nogen Anden vil, til at mildne disse Bestemmelser ved 3die Behandling, saavel som til at optage Bæselen under Bestemmelserne for fredede Dyr. Det er kun disse saa Bemærkninger, jeg vil gjøre i Betragtning af, at Liden er saa langt fremrykket, saa at man vistnok ønsker at holde op med Forhandlingerne.

Jagd: Det er blot en kort Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til Ternerne. Da de ikke synes at være meget bekjendte overalt i Landet; vil jeg sige, at i det nordlige Sylland eksisterer der neppe nogen Fugl, der udretter saamegen Nytte til Inspektors Udryddelse som disse, og Enhver, der ser en Mark, hvorpaa der bliver pløjet, vil se Ploven omflaget af disse Fugle, der med stor Begjærlighed kaste sig i den aabne Fure for at opsamle alle de Insekter og Larver, som der findes. Heraf vil det bedst skjønnes, hvor aldeles usforvarligt det vilde være, om Thinget skulde vedtage Loven uden en Bestemmelse til Beskyttelse af disse Fugle.

M. Hansen: Efterat adskillige Talere og deriblandt den høitærede Indenrigsminister have udtalt sig for en Retning, som jeg ganske kan billige, skulde jeg ikke have taget Ordet, naar der ikke var en Bestemmelse i Loven, om hvilken Sagen endnu har udtalt sig, og som jeg fra mit Standpunkt finder mindre heldig, saaledes som den foreligger. I den foreslaaede ny § 16 hedder det nemlig, at naar en Uvedkommende antræffes enten med Skydevaaben eller med Sagthund paa anden Mands Grund, skal han svare en Bøde af fra 2 til 10 Rd., medmindre det er bevisligt,

at han der har udøvet Sagt. Gaar man nu over til § 17; saa vil man se, at der er Bøden fastsat fra 5 til 50 Rd., naar en saadan ulovlig Sagt er udøvet. Den første af disse Bestemmelser finder jeg nu meget ubehølig, thi Enhver, der har den mindste Smule Interesse for Sagten, vil ved en saa lav Bøde som den, der her er fastsat, nemlig fra 2 til 10 Rd., ikke i sjerneste Maade tage i Betænkning at gaa over anden Mands Grund, thi han vil jo ikke derved udsætte sig for en højere Bøde end 10 Rd., naar han ikke enten har været saa heldig at fælde et Stykke Bildt eller har skudt efter det. Jeg mener, at det ligefrem er at aabne Afgang for det; man kalder Krybskytteri. Derimod vilde jeg foreslaa det ærede Udvalg, om det ikke til tredie Behandling kunde lade denne Bestemmelse falde bort og i Stedet derfor give Enhver Afgang til at gaa over anden Mands Grund, naar han kunde bevise, at han ikke har villet udøve Sagt, og dette vil han jo meget let kunne gjøre ved at frakke Laaen paa sin Bøsse; thi naar han har gjort det, kan han for Enhver godtgjøre, at han ikke har villet udøve nogen Sagt. Bliver denne Bestemmelse derimod staaende, saa maa jeg sige, at det virkelig ikke er en Mulkt at paalægge en Sagtelster, thi han kan gaa over anden Mands Grund, ligesaa meget han vil, og kan ikke dømmes i en Mulkt af over 10 Rd., naar han ikke har fældet et Stykke Bildt eller bevislig har skudt efter det. Jeg vil henstille dette til det ærede Udvalg; vil man virkelig i saa Henseende have Sagtloven respekteret, saa maa man forandre denne Bestemmelse noget.

Ordføreren: Det forekommer mig dog, at 10 Rd. er en ganske klæffelig Mulkt for at gaa over en anden Mands Mark; naar man ikke har skudt eller jaget der; hvilket den ærede Taler jo forudsatte. Naar det forudsættes, at den Vedkommende slet ikke har begaaet noget Ulovligt, saa synes jeg dog, at 10 Rd. er en ganske anselig Mulkt. Naar det ærede Medlem forøvrigt hentydede til, at man kunde paalægge Vedkommende at føre Bevis for, at han intet Ulovligt havde gjort,